

Çalmayan Şiir

Zafer
Yalçınpınar

e-Kitabın Kullanım Koşulları

Bu eser [Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) lisansı ile yayımlanmıştır.

Bu demek oluyor ki:

Atıf: Eseri kullanırken eser sahibine atıfta bulunmalısınız.

Gayri Ticari: Eseri ticari amaçlarla kullanamazsınız.

Değişiklik: Eser üzerinde herhangi bir değişiklik yapamazsınız.

Bu koşulları sağladığınız sürece ayrıca eser sahibinden izin almanız gerekmez. Eseri burada izin verilmeyen bir biçimde kullanmak isterseniz, eser sahibiyle iletişime geçmelisiniz.

Çalmayan Şiir

Zafer Yalçınpınar

Kendi Yayınları

<http://kendiyayinlari.com>

Zafer Yalçınpınar

2014

Kapak Fotoğrafi:

Orpheus (1948), Ossip Zadkine

Sürüm: 1

Çalmayan Şiir

"tığ ile"

Ehl-i Terk

Karda

Koyulaşan

Körlüğün Hızla Geçen Bir Günü

Sokağın Yağmuru

Stambol'un Gece Sesleri

Yakup'un Merdiveni

Eksiltilmiş Yedili Şiir

12 Telli Şiir için Bahar Akordu

Mosmor Salkım

Eski Ezgiyi Yeniye

Taşkın

Anlam Yontucu

Gece Görüşleri

"kstekbken"

Sahicilikle Ulan!

Pekiřtirmeler

Hiledarlar

Hiledarın Sonu

Kâhyalardandır Öne Çıkar

Kstekbken

"sonu"

İçindeki Hiç

*Çalmayanlar için,
daima...*

"t1ġ ile"

Ehl-i Terk

1/
yaşayarak
yanıyor
uz

2/
küçük bir çınar
geleceği gözlüyor
iki sokağın kesişiminde

3/
yer
imde
adada

4/
açıp kapaman
gözlerini
akrebin ateş çemberinden
kurtulması gibi

5/
şiir yazmak için kalktım
sana geldim

6/
kırılmaz bir camla
ördüm kalbimi
acıya
sınırsız mutsuzluk
acıyla

7/
duvarla öpüşen
yarısı dolu biricik şişesiyim
bugün evinin önünden geçtim
gittim

8/
karıncalanan sol kalbim!
seninle alevlenir bu dünya
içten içe
anlam bulur
ve kendine uzanışının
sonu yoktur

9/
bir zamanlar gitar çalardım
parmaklarım vardı
anlardım

10/
Tuncay Akdoğan
müziği düşündü
mum ateşinde
yanmıştır
müzikle

11/
kötüler kötülüklerini tazeledi
havalandı tüm yanlışlar
bulutlar kaçtı deniz mavi vermez oldu
gökyüzüne

12/
sayaçlarıyla gelen mühendislerin tersine doğru
hangi yanlış daha yanlış hesapladım
en büyük yanlışını nerde yaptıysak
evimizi oraya kuralım

13/
mendirekteki kayanın üzerinde
bin yıllık bir desen gibi duruyorum
gölgelerden oyulmuş bir yüzle
gecenin mürekkebine karışıyorum

14/

neresi kapanmak üzereyse oraya

taşıdım

tahta sobayı

yaktım

bu şiiri

bir tığ ile yazdım

■

Karda

suskunluk -ne güzel çelişki
sabırla bir araya gelen sessizlik
donması suyun suyla
kendisine birleşmesi düşüncenin
karların ağırlığını yüklenmesi
boruların duvarları dönmesi
yaslandığım camın yüzü
geceyi beyazlatan kar
kendini bulan öz
ne güzel çelişki-

devam edebilecek miyim böyle?
kaybediyorum kendimi
vazgeçebildiklerimle
bir varoluş biçimidir bu uzanan
sonuma kadar

Koyulaşan

kara.
nemli.
inim inim.
noktalı.
bir şiir.
im.
dal kıpırdamıyor.
bin derece sıcak.
yapraklar memnun.
rahat.

koyu.
beyaz.
yüklendik.
sözler içerde.
ağırlaştı ağızlarımız.
passız bir kilitle kilitli.
yüzlerde keşişen çizgiler.
bir çift yoğun göz ki birisi kör.
dünyayla dolu ve dünyayla kör.
evsiz duvarsız toprağın valiliği gibi.
dümdüzayak bir aklın makine yağı gibi.
yalanlarıyla kaygan bir kent kendisine birikti.
evlerini yapa çapa dike kiralamaya kendisini bitirdi.

şimdi noktasız
su yapraklara yürüdü
bir bağlamın sağlamlığıyla
gerçeğe ait bin cümleye büründü

■

Körlüğün Hızla Geçen Bir Günü

simsiyah bir pamuk tarlası gibi
bu sabah kentin sisi

açılmayan kilitler kepenkler akmayan köprüler geçitler
sayılmayan paralar giyilmeyen gömlekler
geminin çapası havadaki demir kokusu
sahildeki çakıl asfalttaki mıcır
her şey donuk ve siyah
bu sabah

göremesem de
sesi geliyordu güneşin
hemen gökyüzünü de buldum
herkessiz ve biricik gökyüzünü

sonra "gece oldu" dediler
ellerimde titremeler
bulanık bir çift göz
ayaklarımın altında garip bir yerler
kafamda hantallaşan aynı sorun:

"her şeyi anladım ama
körlüğün ne olduğunu anlayamadım
bütün hayatım boyunca."

Ey ay!
seni de buldum
sesin geliyordu
sen bir kadın sesi gibiydin
eskiden beni sakinleştirirdin

birden:

“hayır, bitmeyecek!
göremesem de
bir lav gibi aklımda dönüyor
bu gökyüzü gözlerimden
dışarı çıkacak neredeyse!”

-büyük susku-
-uzun zaman-

“çıkarsa çıksın!”

■

Sokağın Yağmuru

önce/

ben bu sokağın yağmuruyum
her şeyin arasındayım
kaçılmaz ellerimden
ellerimin çizgilerinden

inanmazsınız ama ben bu sokağın kendisiyim
evlerinizi birbirine bağlarım
istersem
her şeyi düğümler
im
istersem
her düğümü açarım

tüm lambaların ışıklarını karıştırırım

ben bu sokağın yüzüyüm
kırışiklarıyım
çamurdan çizgiler yapar
ağaçların dallarına
uzanırım

ben bu yaprakların yerle olan ilişkisiyim
müziğiyim
duvarların ve kapıların

sonra/

ben bu sokağın durgunluğuyum
her şey benim
durgunluğumu yüklenir
ben de onların altından
yürürüm her yere
köşelerin yanından

ben bu sokağın yağmuruyum
caddesiz

im

yaşıyorum

Stambol'un Gece Sesleri

1/
inişini çıkışı aynı bir gece
yüzsüzlerin gece sefaları
birbirinden açıp aktarılan
zincirleme yalanları

velhasıl
dünya kadar insandır
hep bir ağızdan bağıırır:

“kimse kimsesiz değildir.”

2/
dörtbaşı mahmur gökyüzünde
Stambol'un ışıkları parlıyor
eşsiz martılarıyla birlikte
abasızlardan Sait düşünüyor:

“yalnızlık yaşamı doldurmuş.”

3/
ki ben bu şehrin delisiyim
öyle tarihsizdir haysiyetim
kalbimi taşıyorum kalbimle
balkonumda
hüzündüz bir gece boyunca;

“ağaçların
güçlü
çiçeklerin
güzel
olduğunu
gördüm”

4/

ve sesler

yıldızlı bir yorganla örter üzerimi

dünyadaki tüm yüzsüzler

kaçırırlar gözlerini

benden:

■

Yakup'un Merdiveni

bu merdivenin ineni çıkanı çok
onları izliyor Yakup
[balkondan]
onlarla birlikte aklı gider gelir:

boşluk sellerinden bahseder
"kel şarkıcı"
evinde tek taraflı bir iek çerçeveli köşeli
duvarda asılı duruyor
susku gibi
örneğin
saçları gür bir besteci
notaların arasına boşluk koyar
kel şarkıcınının sayfayı çevirebilmesi için:

-sus-

yüzüne yeni kızaklarında yeni kepenkler indi
elsiz ayaksız umumi bir şehirde
kel şarkıcılar sayfaları çevirdi
abanarak bir masanın dördüncü köşesine
mülklerinin hesabını mühürleriyle tuttular
çünkü umumi helalara bile yazacak
bir şey bulamıyorlar

varsa yoksa mühür
bu merdivenin ineni çıkanı çok
Yakup da orada
[balkonunda]
onlarla birlikte aklı gider gelir

■

Eksiltiymiř Yedili Şiir

1/
en yakın olanlar için bize
sabahın körüyüm
hiç anlamayanlar için bizi
ölüm günüyüm

2/
her Şey tetikliyor birbirini
dikleŐiyor herkes birbirine
düzdörtgen bir ülke kuruluyor
yapay sınırlarıyla birlikte

3/
renksiz bir cam ormanı
mutsuzluğumuzu anladı
renksiz bir çam ormanı
mutsuzluğumuza aldırmadı

4/
dokusu gökyüzünün
tüm toprakların salgını
mum ışığında yüzün
dokunuşun damarları

5/
gündüz dolduramadı her yeri
karanlık akıyor güneşin batışıyla
pencerelerde, kapılarda ve odada
yürüyor alacakalanların öfkesi

6/
deryalara açılacak bu büyük kızın adı
maceracı hacı süleyman'dır
"Maveraünnehir nereye dökülür" sorusu
sabah akşam beklenilmiş en büyük hatadır

7/

bir ip cambazı dengeliyor kendini
salkım söğüdün yüzümdeki gölgesiyle
göz kırpıyor yolun kesik çizgisi
sokak lambalarının nefesiyle

12 Telli Şiir için Bahar Akordu

E

ışıklandı tarla
deniz çarşaf gibi

A

yersiz yön
erikler zamansız

D

kansız mutluluk
kaynıyor Mayıs

G

açılıyor perde
pencere istemiyoruz

B

cepler delik dükkânlar
boşaldı evler delik

E

ve tarlalar ışıklandı
gökyüzülü deniz

■

Mosmor Salkım

geçtim karşısına
sarmaşığın
kendine
yürüyüşüne
bakıyorum:

bir at arabası hareketleniyor
eski dünyadan
yeni dünyaya
kısalıyor bitişik karanlığı tüm imzaların
zamanda
zamanla
ağırsızlık yaprakların çizgisine yükleniyor:

tüm sırları suların, böceklerin, kuşların
ve toprağın

yavaş
yavařça
uzanıyor
dallara
zamanla:

“çiçeklerim beni yordu” diyor sarmaşık
mosmor

Eski Ezgiyi Yeniye

çok zorlu bir yerden devraldık
bu eski ezgiyi yeniye
kollarımız uzadı gözlerimiz yer değiştirdi
büyüdü omuzlarımız dizlerimiz
ve kalblerimiz delik delik
böylece birbirimize kanatlanıp
hiç duyulmamış o çalgıya evrildik

bir kaşık oltasını göndere çektik.

her türlü ayrımın beyaz gölgesinden
imzaların ve mühürlerin karanlığından
bir okun yaydan çıkışının
geri dönüşü olmadığı yalanlarından
tüm kitapların çöpleşmesinden
bu soğukta
kapkara bir karın
soğuğunun altında

denizaltılar bandırasızdır.

reks sinemasının önünde bir ağaç
kendi başına ve kendine
tırmanmış binalardan daha yükseğe
kuş yuvalarıyla birlikte düşünüyor
manın başından ahmak saati devirdik
ağacın üzerine yerleştik
müziğin müziğine dayadık
geniş camlı alınlarımızı

sonuçta, biz ayaklarımızla yazarız
aşağıdan yukarıya doğru

misal; gökyüzü sokaksızdır.

Taşkın

önce/

aklımdaki boşluklara taşacak
şu büyük gece denizi
kafamın içinde
bir sardunyanın hızla yeşermesi
kulaklarımdan kıpkırmızı fışkıran
bir çiçek
dünyanın boşluğuna doğru
yol alan bir tekne

sonra/

ellerini ceplerinden çıkardılar

takvimlerini toplantı notlarını telefonlarını
kalemlerini ceketlerini ve cüzdanlarını
soyundular

işsiz kaldılar
ve her gece teknelere baktılar
mücevhersiz ışıklarda
elbisesiz yelkenlerde
kendilerini buldular

■

Anlam Yontucu

suskuyla incelen
kış ağaçlarının arasından çıkıyoruz
bir gece topluyoruz kendimizi nasılsa konuşmak için
nerden bilinmez
olmadık yağmur yağıyor deli deli
zaten yarım evimiz çöküyor
kütle kütle kütle
İmat Hoca inanılmaz sakın;
"Yarın bakarız" diyor
çaresine
yüklenir İmat Hoca
bir anlamın
yontusuna

ve biz görüyoruz ki
"anlamın varoluşu her şeyin yerindedir"

Gece Görüşleri

1/
mükemmel bir gece
sokak lambasının
 cızırtısı dışında
mükemmel sessiz
her şey kendisi gibi
tek hece

2/
en geç soluyan yeryüzünü
ve en son solan gökyüzüne
tüm yaprakları gözleşmiş
bahçedeki akasyanın
şerhli uygunsuz
birer bakış

3/
iğneli iğneli duruyor
uzaktaki çam ormanı
sabırla bekliyor
savaş zamanını

4/
bir suyolunun kendinden çıkması
kendine dönmesi kendinden
geçmesi kendine
gelmesi

5/
ay
bir gökyüzü lambası
iyi giyimli ve umutlu
bir sanatçı

6/
alacakaranlıkta
ağaçların yosunlu
evlerin çatlak
iplerin çürümüş
tarafıyım

7/
ağların içene doluşan habersiz balıklar
koşuşturması partal bir şehrin
tüm yalanların paylaşılması
fazladan mutsuzluk
trafik çoğalması
sabaha karşı
dolantı

8/
işyerlerindeki
iğrendirdiler
bize bakan yönünü
her şeyin
gündüzünü

■

"köstebüken"

Sahicilikle Ulan!

eriyorum
ölüyorum
görüyorum
çok değişikmiş
im:

"bir buzulun parçalanışı"

evet tekrar
ediyorum tekrar
sen de anla diye
kafam güzellikli
kendiliğimden
Freud diye bir şey
vardır sevgilim

ölmeden
göremezsin

kendiliđinden
el deđiřtiren
gaddarlıklara karşı
şimdi hep birlikte bağırıyoruz
-ezbere de olabilir:

"sahicilikle ulan!"

Pekiřtirmeler

onlar/

yalan örüyorlar geceleri
sıcak sıcak ikram ikram
onlar ki sırtkan ve yarım ağızlıdır
sonra
ağırlaşıyor ağırlılığıyla ağır
gündüz
motorları ve direksiyonlarıyla
kendilerini iře sürüyorlar
hizmet ile emek karıştırılıyor
birbirine
bir hiç için
binlerce olta uzanıyor denizin dibine

oysa balıkçı/

delicesine içiyor
akşamsefaları gibi
açıyor kendini

boşluğa doğru
bir dindar soruyor;
"neden içiyorsun?"
"denizde balık yok" diyor balıkçı
"keza balık olsa daha çok içerim,
kendimden"

ikileme/

sokakta bir lamba
gece gece ağlıyor
boynu bükük sırtı paslı kemikli
damar damar içi kablo kablo
ağladıkça ağlıyor ucunda ışık
üç gecedir sağanak
yağıyor yağdıkça
üç gecedir
saçağın altında bir gariban
bakıyor baktıkça
kendisini görür gibi oluyor
sokak lambasında
dördüncü gecenin sonunda
lamba sönüyor
gariban da yığılmış bulunuyor
kimsesiz bir evin kapısında
ilerde bir köprü daha da kamburlaşıyor
üstünde kimseyi istemiyor artık
garibanın hikâyesini duyunca

sonuçlama/

benim aklım bir uğrak yeri
dizeler gelip gidiyor
iki yavru kumru
yavaş yavaş birbirinden ayrılıyor

Hiledarlar

1/
güzele benzeyen bir sabah yalanı
hiledarların sanırımları ve belkileri
aynanın karşısında
yüze giydirilen belirsiz bir takvim
kapının çıkışında
tırnak aralarına saklanmış teklifleri
iş planı, kaynak kullanımı filan
eziktir ezerek eziklik gidermeleri

2/
hiçbir şey durmuyor
aklını başına almıyor
kent kendine büyüüp büyüdü
bu lanetin sonu yok
gidiş gelişlerin geliş gidişlerin
hesapların

bir kalemi yanlış her şeyin
o kalem bendenizim;
şu bildiğiniz Yalçınpınar
bir de adalar
var

3/
sizi tehdit edecekler işyerlerinde
mezartaşı suratlarıyla
yalana eklenmiş mal yüklü işleriyle
hiledarlardan tiksineceksiniz
ki hakkınızdır
-Bu bir haysiyet duvarıdır-
onların ifadesiz kayıtsızlığına karşın
önünde sonunda onları tanıyacaksınız:

“ya bu deveyi güdersin,
ya da biz kesip yeriz!
üstelik, bu diyardan da gitmeyiz.”

4/
onların lağımlarının dibi yoktur
sonu

■

Hiledarın Sonu

sandalyelerinin hepsi gıcırıyor
yalanlarının ağırlığından
masan tüm köşelerini reddetti
sözlerinin dolambacından
saçların seni terk ediyor
fikrinin arsızlığından

el sıkışmayı reddediyor ellerin
yüzün bir suratsızlığa dönüşmüş
ifadesizlikte donuklaştı gözlerin
kulak kepçelerin içeri kaçtı

tırnaklarının arası betonlaştı
artık kimse yemez bu ezilmiş numaralarını
yan ceplerin iç ceplerin don ceplerin
herkes ve her şey dikişlerinden çözüldü

çürüdün işte
senin sonun "ölüm" değildir
buna "gebermek" denir

Kâhyalardandır Öne Çıkar

lastik ayakkabıların
dışına benzeyen bir surat
çocuk mezarı gibi
bu kuyunun sinsiliği
işte iki celep
el ele vermişler
listelere isimleri
isimlere listeleri
bölmüşler
bir yavaş ölüm fotoğrafının içinde yerleşik ve toplu pozlar
"üç" dediğimizde gülümsediler
"ölüm" dediğimizde çıktılar
bu adamlara "gel" dersen eğer
öne çıkarlar
kurnazlığın krallığı için
tahtadan yapılmış bir tahtın
hemen arkasından
öne çıkarlar

sonuç gibi bir merdiven
yaşam gibi bir ağaca gülümsüyor:

“inmek çıkmak yok
ya da olmaz beleşe” diyor
tersine
kestirip
atıyor

Köstekbüken

o sokakta köstekbüken balıĝı yüzer

1/

Habeşbaşı sıcak gelip soğuk gitmiştir
Çanakkaledi Melâhat çekmeceye sürülür
siciliyle birlikte
Küçük Çekmece'ye

2/

kurtlar kuzulara yem olacaktır
çünkü kuzular keçidir de
günümüzde

3/
göç tersine döndüğünde
gözlerini açıp kapayacak
omzundakileri yere bırakacak
gerekirse
toprak taşıyacak
yüreğindeki boşluğa doğru

4/
gecenin gökyüzü dalgın oldu

5/
kalın ve büyük mühendislere karşı
başlar ince hesaplı bir yağmur
en eski dostumdur
bir içdenize çevirir sokağı

orada köstebüken balığı yüzer

"sonu"

İçindeki Hiç

nerden başlıyor
içindeki hiç
ordan yürüyorum seni
kimsesiz
tüm boşluklar el çırpıyor sevinçten
kendilerini unutuyor sayılar
gökyüzü aksıyor hayatında
ilk kez
nerden başlıyorsa
iç
indeki
hiç
ordan çivileniyor plastik çiçekler
duvarlara örülüyor bir sarmaşık
yalanlardan pencereler
açılıyor
kırmızı ve siyah halılar ve plakalar
daha derin düşüncelere dalarak

zorlanıyor yapraklar ve ağaçlar

nerde bitmiyor

içindeki hiç

korkma

orda duruyorum dimdik

tüm boşluklar teslim oluyor

dağılıyor evler para balyaları gibi dizilen

yüzsüzler sırtlarını yüklenip gidiyor

mesaicilerin cepleri ve elleri

ve kafaları ve kalemleri duruyor

gökyüzü yoluna devam ediyor

topraklar birleşiyor

ki zaten bir deniz

kendini yineliyor

orda duruyorum

dimdik

bitiyor

iç

indeki

hiç

ölümden dönüyorsun

